

בתי המשפט

פ 003892/05		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
25/11/2007	תאריך:	שופט: כוחן חיותה	בפני:

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רוס

נגד

1. מנולוביץ צביקה – נוכח

ע"י ב"כ עו"ד שלמה ניסים

2. מסד דורון – נוכח

נאשם

ע"י ב"כ עו"ד וינברג דפנה

גזר - דין**פתח דבר**

1. תיק זה הינו ספיח מפרשה גדולה ורחבה בהרבה המכונה "הסוס הטרויאני".
2. הנאשמים הועמדו לדין באישום הראשון בעבירות של קבלת נכסים שהושגו בפשע – עבירה בניגוד לסעיף 411 לחוק העונשין התשל"ז – 1977 ובפגיעה בפרטיות – עבירה בניגוד לסעיף 5 יחד עם סעיפים 2(5), 2(9) ו- 2(10) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981.
בהמשך, הוגש לביהמ"ש כתב אישום מתוקן בו הוספה באישום הראשון עבירה של שימוש שלא כדין בהאזנת סתר, עבירה לפי סעיף 2(ב) לחוק האזנת סתר התשל"ט – 1979.
בנוסף, הועמד הנאשם 1 לדין באישום השני באשמה של הפרת הוראה חוקית.
3. לאחר שהחלה פרשת התביעה ונשמעו מספר עדים, הודיעו הצדדים לביהמ"ש, כי הם הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן ממנו נמחקה מהאישום הראשון העבירה של שימוש שלא כדין בהאזנת סתר, וביחס לנאשם 1, נמחקה מהאישום השני עבירה שייחסה לו הפרת הוראה חוקית.

הנאשם 1 הורשע באישום הראשון בעבירות, כמפורט לעיל. הנאשם 2 נשלח לקבלת תסקיר בטרם הרשעה ולעניין זה התנהל דיון, כאשר מהצד האחד התביעה עתרה, במסגרת ההסדר, להרשעה, למע"ת ולקנס ומנגד, עתרה ב"כ הנאשם להימנע מהרשעה ולהטיל עליו של"צ.

4. אתייחס לעובדות כתב האישום לאחר תיקונו בתמצית :

בחודש מרץ 2004 פנתה גב' א.ד. באמצעות בא כוחה, עו"ד יצחקניא, לנאשם 1, בעל משרד חקירות פרטיות, לאסוף מידע אודות הנכסים של בעלה ר.ד., אשר אמור היה לשמש אותה בהליכי הפירוד בינה לבין בעלה.

במהלך התקופה שבין נובמבר 2004 לפברואר 2005 (להלן: "**התקופה הרלבנטית**"), במסגרת החקירה הכלכלית שביצע הנאשם 1, הוא קיבל לידו, במספר הזדמנויות, אלפי קבצים ונתוני מידע שונים, המהווים מידע עסקי בעל ערך כלכלי וכן מידע אישי רגיש, חומרים שהוצאו מהמחשבים של עו"ד גב' ג.ה. ושל איש העסקים ג.א., אשר ניהלו את עסקיהם בשוויץ (להלן: "**הקרבות הישירים**").

בתקופה הרלבנטית העביר הנאשם 1, במספר הזדמנויות, את החומרים לידי הנאשם 2, אשר קיבל אותם בידעו, כי אלה הושגו בפשע ותוך פגיעה בפרטיות. נאשם 2 עיין בחומרים, מיין וסינן מתוכם את החומרים הרלבנטיים לחקירה אותה ניהל הנאשם 1.

בהמשך, העביר הנאשם 1 עותק של חלק מהחומרים ושל הדו"חות שהכין נאשם 2 לב"כ של גב' א.ד., על מנת שהלה יעשה בהם שימוש במסגרת ההליך שהתנהל בינה לבין בעלה.

בתמורה לחקירה שניהל, קיבל הנאשם 1 ארבע מאות וחמישים אלף דולר (\$450,000) מגב' א.ד.

העבירה ונסיבותיה

5. כתב האישום מדבר בעד עצמו והוא תולדה של חקירה מאומצת, מקיפה ומסועפת, שבוצעה לאורך חודשים בשיתוף פעולה עם רשויות חקירה במדינות שונות מעבר לים ומטבע הדברים הושקעו בחקירה אמצעים ומשאבים לא מבוטלים.

6. בפרשה מורכבת זו היו מעורבים שלושה סוגים של עבריינים :

במעגל הראשון – בני הזוג האפרתי, ממציאי תכנת "הסוס הטרויאני" והעבריינים העיקריים והראשיים בפרשה.

במעגל השני – חוקרים פרטיים שעמדו בקשר ישיר עם בני הזוג האפרתי, הזמינו וקיבלו מידהם את המידע האסור.

במעגל השלישי – מזמיני המידע, עליהם נמנים הנאשמים, שהזמינו וקיבלו את החומר האסור מהמעגל השני, כאשר חלקו של נאשם 1 גדול מזה של חברו, הנאשם 2, כפי שיובהר בהמשך.

7. לידי הנאשמים זרמה כמות אדירה של מידע שאין לה אח ורע בתיקים דומים שטופלו עד כה בבתי המשפט. כמות הקבצים שהועברו לידי הנאשמים מהמחשבים של שני קרבנות העבירה היא זו שמעצימה את חומרת העבירה, שכן לא הרי חדירה למחשב והוצאת מידע ספציפי וממוקד, שאף היא עבירה חמורה הפוגעת בפרטיות, לבין הוצאת חומר במימדים בלתי נתפסים, הכולל מידע רגיש, לרבות פרטים על עסקים ואנשים, חלקם אזרחים של מדינות זרות, שאין להם דבר וחצי דבר עם מושא החקירה הפרטית, וכל חטאם היה שהם ניהלו את ענייניהם העסקיים והכלכליים אצל הקרבנות הישירים של העבירה. אותם אנשים תמימים, הם קרבנות משניים שנפגעו על לא עוול בכפם, ואת הפגיעה בהם לא ניתן לאמוד בכסף, אלה אנשים ששמו מבטחם בקרבנות הישירים, הפקידו בידיהם את סודותיהם ובאחת גילו, כי הסודות מצאו דרכם לידיים בלתי מורשות. נקל לשער את הפגיעה בהם, הן במישור האישי והן במישור העסקי.

ניתן לומר, עם חשיפת הפרשה, נשמטה הקרקע מתחת לרגליהם של הקרבנות, שחששו מחשיפה.

8. לעניין זה נטענה טענה ע"י הסנגורים המלומדים, שהנאשמים לא עשו שימוש במידע, לא פרסמו את המידע ברבים ולא הפיצו אותו ועל כן הפגיעה היתה מינימאלית. אין זו אלא טענה מיתממת. הנאשמים לא אמורים היו להיחשף למידע האסור ובוודאי שלא היו אמורים לעיין בו. אין בעיני נפקא מינה באיזה חלק מהקבצים עיינו הנאשמים, אם בכלל. עצם הימצאות המידע האסור ברשותם היא היא הפגיעה בפרטיות. לא זו אף זו, מרגע שמידע חסוי יצא "ממקום המסתור שלו", קרי, המחשבים של הקרבנות הישירים, קיים פוטנציאל ש"הסוד" יפרוש לו כנפיים, ואכן יודעים אנו שחלק מהמידע האסור מצא דרכו למשרדים של עורכי הדין שטיפלו בהיבטים כאלה ואחרים של

הפרשה. עוד יש לציין ולהדגיש, כי המידע האסור עבר מנאשם 1 לנאשם 2, אשר סרק אותו, סינן ומיין אותו. הנסיון לטעון, כי הוא עיין רק בחלק מהקבצים אינו רלבנטי ואינו ענייני.

הפגיעה בפרטיות

9. גם אליבא דדעת הסנגורים, היתה פגיעה בפרטיות הן של הקרבנות הישירים והן בלקוחותיהם השונים כקרבנות משניים. אין חולק, כי הזכות לפרטיות הינה זכות חוקתית יחסית ולא מוחלטת, אותה יש לאזן מול ערכים שונים. וכך נאמר ברע"א 1917/92 סקולר ואח' נ' ג'רבי ואח', פ"ד מ"ז(5) 749, בעמ' 773 מפי כב' השופט א. גולדברג:

"אין לומר, כי לזכות לפרטיות מעמד של בכורה בכל מקרה, אלא יישומו של חוק הגנת הפרטיות כרוך באיזון בין שני אינטרסים נוגדים... ראייה לדבר כי השמירה על הפרטיות אינה ערך מוחלט, מצויה בסעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות...".

הפסיקה הלכה ברוח זו ונקבע בלא מעט פסקי דין, כי לעתים הזכות על הפרטיות נסוגה מפני ערך חשוב אחר שיש להגן עליו והוא ערך עשיית משפט צדק:

"מקום של הגשמת תכלית זו נדרש לחדור לצנעת פרטיותו של אדם ובלעדי חדירה כזו לא ניתן להגשימה, יש ואין מנוס מפגיעה בזכות היסוד...". (ראה שם)

ב"כ הנאשמים ביקשו לעשות היקש שווה מהפסיקה הענפה לענייננו, אך אין המשל דומה לנמשל. בכל אותם מקרים מצוטטים מדובר היה בסכסוך אישי, כאשר הפגיעה בפרטיות היתה מכוונת באופן ישיר למי שניסה להסתיר נכסים ולהעלים רכוש ובכך לזכות ביתרון לא צודק, ועל כך אמר ביהמ"ש את דברו, כי גילוי האמת ועשיית משפט צדק שקולים כנגד הפגיעה בפרטיות בעושה העוולה.

בענייננו, כפי שהוסבר לעיל, היתה חדירה למחשבים של הקרבנות הישירים, שהם אינם מושא החקירה, ומתוך המחשבים שלהם הוצא מידע עצום על גורמים שאינם קשורים לבעלה של א.ד. שהוא היה מושא החקירה.

אילו החדירה היתה למחשב האישי של ר.ד. ומשם היה מוצא המידע הרלבנטי, ובכך היה נמנע מר.ד. לפגוע באשתו וברכושה וכפועל יוצא מכך בעשיית הצדק, היה מקום לערוך איזון בין הפגיעה בפרטיות לבין הערך האחר של עשיית משפט צדק, אך, כאמור, לא זה המקרה שבפנינו.

מקצוע החוקר הפרטי

10. הסגורים התייחסו בטיעוניהם לקושי המובנה במקצוע של החוקר הפרטי, הנותן שרות לצבור ומסייע למערכת אכיפת החוק, שעיקר פעילותו הינה השגת מידע עבור לקוחותיו, והדרך להשגת המידע הינה פתלתלה ועקומה ואין דרך זולתה. הדעת אינה סובלת פרשנות מעין זו. האם יעלה על הדעת שביהמ"ש ייתן לגיטימציה לפעילות בלתי חוקית שבוצעה ע"י החוקר הפרטי?! האומנם אין דרך להשיג מידע אלא תוך רמיסת החוק?! האם ניתן לרפא עוולה אחת ע"י יצירת עוולה אחרת?! תמהתני!

לא יעלה על הדעת שהקושי בהשגת מידע בדרכים חוקיות ישמש, בבוא העת, נימוק להקלה בדין.

11. טרום עידן המחשבים פעלו החוקרים הפרטיים בדרכים שונות ומגוונות לצורך השגת המידע, מבלי שעברו על החוק.

בעידן המחשבים, ככל שהטכנולוגיה הולכת ומשתכללת, עבירות המחשב נעשות תדירות ונפוצות יותר ויותר ולמרבה הצער, החדירה למחשבים והשימוש במידע אסור הפך לנחלתם של החוקרים הפרטיים, המעדיפים לקבל את המידע בצורה "נקייה", במקום לכתת רגליים ולהתאמץ.

12. לנאשם 1, בהיותו חוקר פרטי, היתה הזכות המלאה להתחקות אחר הרכוש המוסתר אותו ניסה להעלים ר.ד. מאשתו, אך האם "המטרה מקדשת את האמצעים"? האם בזכות הצורך לחשוף את האמת רשאי הוא לרמוס ולפגוע בפרטיותם של אנשים כה רבים?! אין טענה מקוממת מזו.

13. בתוך המצבור הרב של המידע האסור התקבל גם מידע רלבנטי, המתייחס לסכסוך שבין א.ד. לבין בעלה.

הסנגורים מבקשים לראות בכך נקודת זכות ונסיבה לקולא, כאילו הנאשם 1 גרם במעשיו לחשיפת האמת ולעשיית דין צדק. הפכתי והפכתי בטיעון זה ולא השכלתי להבין כיצד המצאות החומר הרלבנטי מפחיתה מחומרת העבירה ומנסיבות ביצועה, כאשר, כאמור, הפגיעה לא היתה רק בבעל הסורר, אלא ברבים אחרים.

14. לסיכום נקודה זו, המטרה היתה כשרה, אך האמצעים להשגתה היו פסולים ובלתי כשרים.

"הגנה מן הצדק"

15. הסנגורים המלומדים העלו טענה, לפיה מעורבים אחרים בפרשה, לא נחקרו או לא הועמדו לדין ועל כן – כך לעניות דעתם – מדובר באכיפה בררנית ומשכך, יש לראות בכך – אם לא טעם לאי הרשעה לפחות טעם להקלה בדין. הסנגורים טענו, כי ניתן להעלות טענה של "הגנה מן הצדק" גם בשלב הטיעונים לעונש וסמכו טיעוניהם על גזר הדין של כב' הנשיאה ע. בקנשטיין בעניינו של **עמרי שרון** (ע.פ. 70569/06 מחוזי ת"א – תקדין - מחוזי כרך 2007 (2) 11030, מפי כב' השופט כספי :

"...אם מלכתחילה אין טוענים את טעמי הגנת הצדק לצורך ביטול ההליך, ניתן לרכז בדיקת השלבים ולמקד אותה בבחינת עוצמת הפגמים או הטעמים האחרים העומדים בבסיס הטיעון, שהרי נקודת המוצא בטיעון הזה היא שאין המדובר בעוצמה המצדיקה את הביטול או הזיכוי... הנסיבות היוצרות את הטענה אינן צריכות להיות בעוצמה הנדרשת לצורך ביטול ההליך או זיכוי הנאשם".

16. במהלך השמעת הטיעונים בעל-פה לא נתתי לצדדים להרחיב את הדיבור בנקודה זו. מאחר והצדדים בחרו, בנוסף לטיעוניהם בעל-פה, להגיש טיעונים בכתב, קראתי בעיון את הכתובים ואתייחס בהתאם.

17. בשאלה העקרונית, אם ניתן להעלות טענה של "הגנה מן הצדק" בשלב הטיעונים לעונש, עדיין לא נקבעה הלכה פסוקה ונראה, כי לא ניתן לקבוע מסמרות. בעניינו של **עמרי שרון** הועלתה טענה שמבחינה עובדתית קל היה לבררה והיא אף לא היתה שנויה במחלוקת, כי עד להעמדתו לדין, איש לפניו לא עמד לדין באותן הנסיבות.

בענייננו, הסנגורים סקרו שורה ארוכה ואינסופית של מעורבים בפרשה, אשר לא נחקרו ולא הועמדו לדין, עובדה שלטעמם צריכה להיזקף לטובת הנאשמים.

למותר לציין, כי בשלב של הטיעונים לעונש לביהמ"ש אין כלים מתאימים לבדוק מדוע ומה היו השיקולים לאי העמדה לדין של כל מאן דהוא לעומת הנאשמים. חזקה על הפרקליטות ששקלה באופן ענייני והחליטה, על פי חומר הראיות שהיה בפניה, להעמיד לדין את האחד ולא את האחר, אלא אם הוכח ששיקולים זרים הנחו את הפרקליטות בהחלטותיה.

17. למעלה מהנדרש אעיר, כי אין להשוות את מעמדם של א.ד. ובא כוחה למעמדם של הנאשם, אלה הראשונים פנו לנאשם 1 שיבצע עבורם חקירה פרטית והם לא אמורים היו לדעת באילו אמצעים ינקוט לצורך השגת המידע.

18. ובאותו עניין, לא מעט חוקרים פרטיים הועמדו לדין בעבירה של פגיעה בפרטיות בנסיבות דומות ואף קלות מאלה, וכיצד עובדה זו עולה בקנה אחד עם הטענה של אכיפה בררנית!?

תום לב

19. ב"כ הנאשמים טענו, כי הנאשמים פעלו בתום לב, מה שאמור לזכות אותם בנקודת זכות, ולצורך העניין ציטטו מדברי כב' הנשיא (דאז) ברק **בפרשת גלעם** (ע.פ. 5026/97) ת' עליון 99(2) 1149 ומבג"צ 6650/04 **פלונית נ' ביה"ד האזורי בנתניה**, וכך נאמר שם:

"תום הלב, בהקשרו של חוק הגנת הפרטיות אינו תום לב אובייקטיבי... זהו תום לב סובייקטיבי... משמעות, תום הלב (הסובייקטיבי) בהקשר של סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות הוא פעולה מתוך אמונה, כי הפגיעה הינה במסגרת ההגנה אותה מעלה הפוגע".

באותו הקשר ובאותה נשימה נקבע בעניין **גלעם**, כי:

**"...רכישת אותה רמיה בדרך של הפרת חוק או ביצוע עבירה – אינה
הופכת את המעשה הרע לתום לב".**

20. כפי שצויין למעלה, הנאשמים קיבלו לידם, במספר הזדמנויות, אלפים רבים של קבצים עם מידע אסור, מידע שהוזמן על ידי נאשם 1. זמן לא רב לפני שצצה לעולם פרשת "הסוס הטרויאני", התפוצצה פרשה דומה, אם כי פחותה בחומרתה, שגם בה היו מעורבים חוקרים פרטיים רבים.

לאותה פרשה היתה תהודה רבה ומכאן שהנאשמים ידעו גם ידעו היכן עומד הגבול בין המותר והאסור.

הכמות העצומה של הקבצים מעידה על ההיפך הגמור מתום לב, ולא זו בלבד, אלא שהמידע האסור הגיע לשיעורין, בהזדמנויות שונות, ומרגע שהגיע "המשלוח" הראשון, אילו היו הנאשמים תמי לבב, היו צריכים לנתק מגע ולהפסיק את ביצוע העבירה באחת. משלא נהגו בדרך זו - אין לומר עליהם שפעלו בתום לב.

עצימת עיניים

21. הנאשמים, באמצעות באי כוחם, ביקשו להשוות את עניינם לת.פ. 1173/05 מ"י נ' עידו צדוק ומאיר עמית (תיק שנדון בפני - ח.כ.), שם כתבתי כי: **"...פשעם של הנאשמים מתמצה בעצימת עיניים, לא בפעילות פיסית להשגת המידע".**

לא הרי זה כהרי זה, שכן בענייננו הנאשמים הודו בעבירה של קבלת נכס בידיעה שהושג בפשע, מה שלא כן בתיק המצוטט. הידיעה של הנאשמים דכאן אינה מתמצית בעצימת עיניים, אלא **בידיעה** ממש, שמאחוריה כוונת זדון.

עמדת התביעה

22. התביעה התייחסה בטיעוניה לפגיעה החמורה בפרטיות של אנשים רבים ותמימים, לסוג המידע אליו נחשפו הנאשמים ולנזק הרב שנגרם לקרבנות. לטעמה, היקף המידע ועוצמת הפגיעה אינם דומים לתיקים דומים שנדונו בעבר, ועל כן הדבר צריך להשתקף בענישה, כאשר ביחס לנאשם 1, במסגרת הסדר הטיעון, הגבילה התביעה עצמה לעונש של 6 חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות, מע"ת וקנס בשווי 450,000 ₪ ובאשר לנאשם 2, עמדה התביעה על הרשעת הנאשם, מע"ת וקנס בשיעור של 25,000 ₪.

התביעה הסבירה, כי בין שאר השיקולים, היא לקחה בחשבון את עברם הנקי של הנאשמים, את הודאתם, החיסכון בזמן שיפוטי ואת הנסיבות של כל אחד מהנאשמים.

עמדת ההגנה

23. בין שמיעת הטיעונים לעונש לבין מועד מתן גז"ד, לבקשת ההגנה, העבירה אלי הפרקליטות הסדר טיעון שנערך עם מעורב אחר בפרשה, **אליעזר פילוסוף**, שיש בו כדי להשליך על גז"ד בענייננו, ואתייחס לכך בהמשך.

24. כפי שהוסבר בתחילה, עניינו של כל אחד מהנאשמים שונה ועל כן אתייחס לכל אחד מהם בנפרד.

נאשם 1

25. הנאשם הינו יליד הארץ, בן 47, נשוי ואב לשניים. הנאשם שירת שרות מלא בצה"ל ביחידה מובחרת ובמשך 5 שנים שירת במשטרת ישראל כחוקר במפלג התשואל.

26. עדי אופי שהעידו מטעמו, לא חסכו דברי הלל ושבח על פועלו, הן במישור המקצועי כחוקר במשטרה, הן כאדם פרטי והן כמי שעושה רבות למען הקהילה והציבור שלא על מנת לקבל פרס. במסגרת עבודתו כחוקר פרטי, תרם לא מעט למלחמה בקניין הרוחני וכן בחשיפת פשעים בתחומים אחרים.

27. איני חולקת על כך, שעד להסתבכות האחרונה, הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי בכל המישורים ויכול היה לשמש אות ומופת לאחרים. עם זאת, ככל שרמתו של הנאשם גבוהה יותר, במיוחד ובפרט איש משטרה לשעבר, שהחוק צריך להיות נר לרגליו, קיימת ציפייה שהוא יקפיד על החוק, קלה כבחמורה.

28. הנאשם נכשל כשלון חרוץ, כאשר הרצון להצליח ולהרוויח גברו על כל שיקול אחר. נטענה טענה, כאילו הנאשם לא הרוויח מביצוע העבירה והכספים הרבים שקיבל מ-א.ד. היו במסגרת החקירה הפרטית שניהל במשך חודשים, טרם החלה פרשת "הסוס הטרויאני".

על כך אומר, כי הנאשם לא פעל לשם שמיים, אלא כל מטרתו היתה לספק את "הסחורה" ולקבל בבוא העת התמורה המלאה שלא תסולא בפז.

29. יש לתת משקל להודאת הנאשם, אשר הביאה לחסכון רב בזמן שיפוטי, שכן מדובר בתיק מורכב ומסובך, בו אמורים היו להעיד עדים רבים מספור.

30. העבירות אותן ביצע הנאשם הן עבירות של ה"צווארון הלבן", עבירות המבוצעות בדרך כלל ע"י חוקרים פרטיים, האמונים על שמירה על החוק. ככל שהתופעה של החדירה למחשבים והשגת מידע סודי בדרך לא דרך הולכת וגוברת, כך מוטלת החובה על ביהמ"ש להכביד ידו על החוטא, הן כגמול על מעשיו והן לצורך הרתעה.

31. אין לנאשם להלין אלא על עצמו על כך שבגין המעצר, החשיפה וההעמדה לדין, הופקע רישונו כחוקר פרטי באופן זמני, דבר שפגע בפרנסתו. זוהי תוצאה המתחייבת מחומרת העבירה, שבוצעה על ידו בתוקף היותו חוקר פרטי.

32. הנסיבות המיוחדות והחמורות של תיק זה מחייבות את ביהמ"ש לתת מענה הולם שיבוא לידי ביטוי בענישה. כפי שצויין, אין עוד מקרה מופלג בחומרתו כמקרה זה. הכמות של המידע האסור משליכה על האיכות. משכך, איני סבורה ששל"צ הינו עונש ראוי והולם את הנסיבות המיוחדות של תיק זה.

33. נוכח כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים :

א. 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות.

ב. 12 חודשי מע"ת אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע.

ג. לעניין הקנס, לאור עמדת הפרקליטות בעניינו של **פילוסוף** (ת.פ. 40206/05), נראה שהדרישה לקנס בשווי 450,000 ₪ הינה מוגזמת ומופרזת. עם זאת, הקנס שהושת על **פילוסוף** מותאם לתקופת מאסרו ולויתור שלו על רישונו כחוקר פרטי לצמיתות. הקנס אמור לשקף את חומרת העבירה, שבמהותה הינה עבירה כלכלית שרווח רב בצידה. אי לכך, אני מחייבת את הנאשם בתשלום קנס בסך 150,000 ₪ או שנה מאסר בתמורה. הקנס יקוזז מהכספים

שחולטו בסך 50,000 ₪ והיתרה בסך 100,000 תשולם ב- 4 תשלומים שווים ורצופים החל מ- 1/1/08.

נאשם 2

34. חלקו של נאשם זה פחות בהרבה מחלקו של נאשם 1. נאשם זה אינו עובד כחוקר פרטי ועל כן לא חלות עליו החובה והציפייה, כפי שהדבר מתקיים בנאשם 1. כמצוין לעיל, נאשם זה לא הזמין את המידע, לא עמד בקשר עם החוקרים הפרטיים שביצעו את החדירה למחשבים ולא אמור היה לבצע את החקירה הפרטית. נאשם זה חטא בכך, שקיבל לידיו את כל החומר הגולמי, מיון, סינון ועיון בו, ערך דו"חות והחזיר את כל החומר לנאשם 1, אשר עשה בו שימוש כאוות נפשו.
35. כפי שנאמר ביחס לנאשם 1, הגם שאין ראיה לכך, תמימות לחשוב, שהנאשם פעל לשם שמיים, אך ורק בשמה של החברות הטובה וההדוקה שבינו לבין נאשם 2.
36. הנאשם כיום בן 50, שירת שרות צבאי קרבי, במסגרתו עבר קורס חובלים. עם שחרורו מהצבא, התנדב ועבד במשך שנים במשרד ראש הממשלה בתפקיד שהשתיקה יפה לו. כתוצאה מעיסוקו זה, הוא לקה ב- Panic Disorder, הוכר כנכה לצמיתות בשיעור 20%, עקב כך נאלץ להפסיק את שרותו, לקה במשבר נפשי ומאז ובמשך שנים ארוכות היה מטופל בטיפול נפשי ותרופתי.
37. בתקופה האחרונה, עובר להסתבכותו, יזם הנאשם פרוייקט בתחום העזרים הרפואיים, עליו העיד עד האופי, אברהם אפורי. לדברי העד, הפרוייקט התקדם עד לשלב בו היה צורך במשקיעים, ואכן נמצא מי שמוכן להשקיע, אך זה נסוג עם מעצרו של הנאשם. כיום, נמצא משקיע שמוכן להשקיע סכום הנופל בהרבה מההשקעה המקורית.
38. ב"כ הנאשם, בהסתמכה על תסקיר שרות המבחן, ביקשה להימנע מהרשעת הנאשם וזאת מהטעמים האמורים: דמותו החיובית של הנאשם, ללא עבר פלילי, מצבו הכלכלי הקשה והחשש שהפרוייקט ירד לטמיון באם יורשע, ובכך פגיעתו תהיה קשה וללא יחס לעבירה בה הודה.
39. נפסק בשורה של פסקי דין, כי :

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לביהמ"ש להסתפק במבחן מבלי להרשיע בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן".

(ראה ע.פ. 2513/96 מ"י נ' שמש פ"ד נ(3) 682).

הימנעות מהרשעה, במיוחד ובפרט, כאשר מדובר בעבירה מסוג פשע, הינה חריגה ושמורה לנסיבות יוצאות דופן, "... בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (ראה בר"ע 432/85 רומנו נ' מ"י תק-על 85 (3) 737).

אמת המידה הבוחנת את היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה, מהווה יישום של כלל המידתיות. ככל שעוסקים אנו בעבירה חמורה יותר, כך יקשה על ביהמ"ש להימנע מהרשעה. ביהמ"ש, בבואו ליתן החלטה בסוגייה של אי הרשעה, צריך לתת דעתו ולשקול את הצורך בהרתעה אפקטיבית של עבריינים בכוח ואת האינטרס הציבורי.

פסק הדין המנחה בעניין זה הינו ע.פ. 2083/96 כתב נ' מ"י, פ"ד נ"ב(3) 337, שם נקבע, כי הימנעות מהרשעה יכולה להתקיים בהצטברותם של שני תנאים :

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה".

ובאשר להרשעתו של מי שעברו נקי אומר ביהמ"ש בע"פ 71390/03 מ"י נ' אוחיון, הרכב ובראשות כב' השופטת ברלינר :

"... לא מעט מן הנאשמים המופיעים בפנינו הם אנשים נורמטיביים ככלל ובשלב מסוים ובנסיבות כאלה ואחרות פונים לדרך התנהגות אחרת. המשיב איננו חריג, זאת הרשעתו הראשונה, אך לו חפץ המחקק שעבירה ראשונה לעולם תסיים באי הרשעה, חזקה שהיה אומר זאת. אין באמור בתסקיר שירות המבחן ביטוי לחומרה שבעבירה. מטבע הדברים שירות המבחן רואה לנגד עיניו את אינטרס של המשיב מחובתנו כבית משפט לראות לנגד עיניו את אינטרס הציבור".

40. לעניין שיקום הנאשם, נטען באריכות, כי הרשעה בדין תקפד את המשך העסקתו בפרוייקט.
- שמעתי את העדות של עד האופי, מר אפורי, אשר העיד, כי הפסקת העסקתו של הנאשם בפרוייקט היתה על דעתו ועל דעת הנאשם. משמע: "היד האוסרת היא היד המתירה".
- בסופו של דבר, ההחלטה נתונה לרצונו הבלעדי של מר אפורי, אשר שיבח את הנאשם והרעיף מחמאות על אופיו, ועל כן אין ספק בלבי שבתום המשפט, המצב יחזור לקדמותו והנאשם יחזור לפעול במסגרת הפרוייקט.
41. ב"כ הנאשם מסתמכת בבקשתה לאי הרשעה, בין השאר, על תסקיר שרות המבחן, אשר בחן את הנסיבות האישיות של הנאשם. לדברי קצינת המבחן, הנאשם ביצע את העבירות סמוך לתקופה בו העסק הפרטי שהקים קרס והוא נקלע לפשיטת רגל. הנאשם נטל אחריות למעשיו וטען, כי לא היה מודע לחומרתם.
- להערכת קצינת המבחן, ההליכים המשפטיים שהתנהלו נגד הנאשם, העמידו בפניו גבול ברור ויש לכך "השפעה מרתיעה לגביו".
- נוכח זאת, שרות המבחן המליץ על של"צ ללא הרשעה.
42. שיקומו של נאשם הינו שיקול אחד מיני רבים אותו אמור ביהמ"ש לשקול. המלצת שרות המבחן אינה מלה שבילתה אין. בסופו של דבר על ביהמ"ש לשקול בין שאר השיקולים, את טיב העבירה ומהותה, את האינטרס הציבורי ואת הצורך בהרתעת הרבים (ראה עניין **כתב** הנ"ל).
43. איני חולקת על כך שהנאשם הינו מלח הארץ, דמות חיובית ואדם שומר חוק. לצד זכויותיו עלי לקחת בחשבון את החומרה המופלגת של העבירה, את נסיבות ביצועה ואת הצורך בהרתעה.
- לא השתכנעתי, כי הרשעה בדין תגרום לנאשם נזק שאינו עומד בשום יחס לחומרת העבירה. לעניות דעתי, הנאשם לא יפסיק את עבודתו בפרוייקט, אלא אם כן נסיבות אובייקטיביות שאינן קשורות בו יגרמו לכך. מעבר לפרוייקט, אין חשש שהנאשם יאבד את מקור עבודתו או את מטה לחמו.

44. לאור זאת, בניגוד לעמדת ההגנה, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

45. בהתחשב בחלקו בביצוע העבירות, בהודאתו ובעברו הנקי, החלטתי להשית עליו את העונשים הבאים :

א. 12 חודשי מע"ת אותם לא ירצה אל אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע.

ב. בהתחשב במצבו הכלכלי המעורער של הנאשם, אני מחייבת אותו בתשלום קנס בסך 10,000 ₪ או חודשיים מאסר בתמורה. הקנס יקוזז מהפקדון ויתרת הפקדון תוחזר למפקיד.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום, 04 אוגוסט 2013, במעמד הצדדים.

סג"נ ח. כוחן - שופטת

החלטה

המגבלות שחלו עד כה על נאשם 2 - מתבטלות בזה.

אני דוחה את התיק לקבלת חו"ד הממונה על עבודות השירות לנאשם 1 לתאריך 31/12/07 שעה 09.00.

המזכירות תעביר החלטתי לממונה על עבודות השירות.

כתובתו של נאשם 1 – סמטת הלבונה 7 גני תקוה. טל – 6359353-03.
הנאשם מוזהר בחובת התייצבות.

כוחן חיותה 54678313-3892/05

ניתנה היום, ט"ו בכסלו, תשס"ח (25 בנובמבר 2007), במעמד הצדדים.

סג"נ ח. כוחן - שופטת

קלדנית: אביגיל

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה